

I.

Ten hluk byl pomalu horší, než když starý Hitzinger spustí svou pilu. Hansovy myšlenky se rozutíkaly až kamsi do Podmokel a on se nebyl schopen vůbec soustředit. Nevěděl, kde je, ani jak se tam dostal. Chytil se za hlavu.

Otevřel oko. Po chvíli i druhé. Stálo ho to dost sil, tak obě oči zas raději zavřel. V hlavě mu trochu hučelo, ale už byl schopen pochopit, že ten šílený zvuk nevydávala Hitzingerova pila ani nějaká obluda z pekel. Vydával je on sám. Vzbudil se vlastním chrápáním. V puse měl Saharu a zároveň ho pronásledoval neodbytný pocit, že mu na hrudi leží nějaký cizí odporný, chlupatý a těžký chlap, který se rozhodl, že právě na něm si zřídí trvalé bydliště.

Se Stefanem včera rozhodně nezaháleli. Litry piva, desítky cigaret, nespočet kořalky. Hansovi se lehce zvednul žaludek, když si na včerejší večer vzpomněl. Co vlastně zapjeli? Nic, sešli se jen tak. Fuj, řekl si, alkoholu se už ani nedotknu. Hostinský má být střízlivý, aby mohl okrádat hosty, jinak oni oberou jeho, pomyslel si pořádně.

Trvalo asi hodinu, než se Hans dal jakž takž dohromady. Odpoledne vyšel ze svého hostince, sedl si na židli v předzahradce orámované živým plotem a pozoroval městečko pod sebou. Dva hosté, kteří přijeli včera a ubytovali se v podkroví, se toulali kdesi po horách a ani v lokále nikdo nesesedl. V poslední době Hans trávil na předzahradce vlastně spoustu času. Pár místních lidí se v hospodě objevilo až večer, ale turisté, kteří by v Hansově městečku strávili více dní, přijížděli minimálně. Za celé léto, přemítal Hans, tu byla akorát výprava